

— (Mikor a halottak éfálnak.) A konstantinápolyi rendőrfőkapitány: Aszmi bég, néhány nap előtt külföldi újságírókat fogadott s ez alkalommal elpanaszolta nekik, hogy sehonnán anynyi hazug és téves hír nem repül világgá, mint a török fővárosból. A Frankfurter Zeitung tudósítója erre megjegyezte, hogy ép egy órával előbb közölték vele a szalonikii német konzul, a szan Stefanói hadtestparancsnok: Osuresid pasa és Mustafa bég magasrangú közigazgatási hivatalnokok megületését. Aszmi bég elmosolyodott s kijelentette, hogy ez még semmi, mert vele sokkal külömb dolog történt.

— Tegnap este, — beszélte a rendőrfőparancsnok — a Tokatliánba mentem ebédelni, azonban barátaim még nem érkeztek meg s így a vestibülben várahoztam. Letültem egy karosszékre s figyeltem az embereket. Egyszerre csak belép két újságíró s ijedten, hevesen gesztikulálva, mondja egyik a másiknak: Itt nem lehet maradni, közveszélyes állapotok uralkodnak, képzelje, félóra előtt a szeraszkeriátus előtt agyonszúrták Aszmi bég rendőrfőkapitányt. — Nem hittem a füleimnek s azt hiszem, nem a legszellemesebb arccal figyeltem a két reporter további beszélgetésére, akik aztán teljes részletességgel beszámoltak tragikus meggyilkolásom minden percéről. Önkéntelenül megtapogattam magamat s aztán a portáshoz menve, megkérdeztem tőle, ismer-e? Csak midőn végképen meggyőződtem, hogy élek s tényleg én fogok most vacsorázni, nyugodtam meg. Ekkor aztán fölkerestem a két újságírót s megkérdeztem tőlük, ismerik-e Aszmi bégét? Kijelentették, hogy nem ismerik s csak a nagy tömeget látták, amely állítólagos véres tetemem körül állott. Amikor bemutatkoztam nekik, majd sóbálványnyá változtak. Így van ez uraim, a halottaknak maguknak kell megcáfolniok a halált, s talán sokan még így sem hiszik el, hogy életben vannak.

— (Tömeges patikajog-adományozások.) A Magyarországi Gyógyszerészegyesület a Budapesti Gyógyszerésztudományi és a budapestkörnyéki gyógyszerésztudományi és a gyógyszerészségekkel karöltve, évek óta folytatja agitációját, melynek célja a gyógyszerészi jogadományozások kérdésének a jogos érdekek kielégítésével való újabb törvényi szabályozása. Az országos gyógyszerészkongresszusnak ilyen irányú kérelmére a belügyminiszteriumban már számtalanszor megígérték, a legutolsó jogadományozások alkalmával történt erőlyes felszólalások után pedig ismételt kijelentették, hogy a kérdés rendezéséig is a gyógyszerészek jogos érdekeinek szem előtt tartásával fog a belügyminiszter mindenkor eljárni. A gyógyszerészek most újabb ismételt jogos érdekeik sérelmét látják a belügyminiszterium jogadományozási rendszerében. Megtörtént legutóbb, hogy a belügyminiszter *Bieliczky Károlynak* a bács megyei *Hercegszántóra* gyógyszerészi jogot adományozott, mely jogadományozás a Belügyi Közlöny adatai szerint 133.078. szám alatt lett elintéztve. Ugyanezkor publikálták a Belügyi Közlönyben az *Ujpestre Tabit Mihálynak* adott gyógyszerészi jogot 8867—1913. szám alatt. A gyógyszerészek tudomása szerint a belügyminiszteriumban több elintéztet és aláírt jogfolyamodási kérvény hever hónapok óta. Ezt megerősíti az előbb említett hercegszántói és ujpesti jogadományozás késői kiadása. Mind a két patikát már korábban engedélyezték, mégis eddig szokatlan módon jóval később publikáltatták a Belügyi Közlönyben, amiben a gyógyszerészek testülete azt látja, hogy egyiket sem közegészségügyi szükségéből engedélyezték, hanem mindkét jogadományozásnál személyi motívumok vezették a kormányt. Különböző gyógyszerészi körökben megbízható értesülés van arról, hogy a közel jövőben tömeges gyógyszerészi jogadományozások történnek, amelyek politikai, munkapárti kortesszolgálatok jutalmi lesznek.

— (Különös elemi csapás.) Tabajd község határát különös elemi csapás sújtotta, mely ebben a formában még aligha jelentkezett. A réteket iszonyu mennyiségű, két-három centiméter hosszú fekete hernyó lepte el. A férgek sok helyütt három-négy ujjnyi vastagon borítják a mezőt és a fűvet és minden növényzetet teljesen letaroltak. A község előjárósága boronálással pusztítja a falánk hernyókat, de az ideai szénatermesnek minden valószínűség szerint vége van.

— (Egy csók miatt.) Molnár Rózsa tizenhétéves debreceni leánytól egy csókot lopott egy férfi, aki egy házban lakik vele és feleséges ember. Am idült megtudta az illető férfi felesége és azóta folyton zaklatta, kinozta a leányt, aki végtére elkeseredésében marólugot ivott. Beszállították a kórházba. Állapota életveszélyes.

— (A titokzatos kettős mérgezés.) Két nap alvása után esütörtökön délután már némileg visszanyert eszméletét az ismeretes morfum-dráma életben maradt áldozata, dr Hajnik Pál. A Rókus-kórház második emeletén, a 48. számú betegszobában fekszik a fiatal ember. Nincs tisztá öntudatnál, de folyton beszél. A részeg ember benyomását kelti. Folyton könyörög, cigarettát kér. Akárki lép ágyához, csaknem sírva esdekel: „Adjanak egy cigarettát, a takaró alatt szívom el, nem látja meg senki.” A tragédiáról nem tud semmit. Arról sejtelve sincs, hogy barátját, Koronghy Dénest, már el is temették. Többször említette, hogy többet akart bevenni a porból, de Koronghy kiűtötte a kezéből. A fiatal embert pénteken szanatóriumba viszik. A rendőrség Hajnikot még nem hallgatta ki.

— (A halárusnő halála.) Lugoson április másodikán meghalt Blaj Zsófia. El is temették anélkül, hogy valakinek eszébe jutott volna, hogy az egyszerű asszony halála még foglalkoztatni fogja a közvéleményt. A halottkém sem fedezett fel a holttesten gyanus tüneteket. Utóbb aztán a városban beszélni kezdtek az alig negyven éves asszony haláláról és azt suttogták, hogy Blaj Zsófia valószínűleg mérgezésnek esett áldozatul. Kiderült ugyanis, hogy az alig huszezer korona vagyonnal, de semmi hitellel nem rendelkező halárusnő kevés elhalálása előtt, három biztosító-intézetnél: a Riunione, Standard és Anker intézeteknél hatvan ezer koronára kötött biztosítást. Minden egyes biztosítás huszezer koronáról szól és a kölcsön felmutatójának fizetendő ki. A biztosító-intézeteknél is gyanút keltett az a körülmény, hogy az asszony mind a három életbiztosítást egy hónapban — tavaly novemberben — kötötte meg. A gyanu csak fokozódott, amikor azt is megtudták, hogy a nem épen dögzagdag asszony még a legnagyobb nélkülözések árán sem tudta volna előteremteni azt az évi több ezer koronát, amit biztosítási díj fejében kellett volna fizetnie. Az egyik intézet nyomban Lugosra küldötte ügyészét, dr Liebner Sándor budapesti ügyvédet, aki az ügy tisztázása végett első sorban is büntető följelentést tett, persze ismeretlen tettés ellen a lugosi királyi ügyészségnél, mely azonnal elrendelte a vizsgálatot. Feltűnő, hogy Blaj Zsófia az életbiztosításokat nem a lugosi ügyvédekkel, hanem egyenesen a budapesti főügyvédekkel kötötte meg. Az is érdekes, hogy az egyik kötvényt Belu György földműves, az elhalt bátyja, a másikat pedig Gruica János lugosi banktisztviselő, az asszony veje, bírja és mindkettő azonnal érvényesíteni akarta a szép summájú értékpapírokat. A biztosított nő akkor, midőn az életbiztosításokat kötötte, teljesen egészséges volt. Ezt öt orvos bizonyítja. Halála előtt hosszabb ideig beteg volt, ami persze gyengíti azt a feltevést, mintha Blaj Zsófia halála körül valamelyes bűntény forogna fenn. Dr Leményi Ágoston, az elhalt kezelőorvosa, tudósítónk előtt így nyilatkozott az asszony betegségről:

— Blaj Zsófia február közepén lépfenében megbetegedett. Ebből a bajból hamarosan gyógyult, de március 20-án ismét elhívták hozzá, amikor meglepődve konstataáltam, hogy az asszony egyik lába megbénult. Másnap már a másik is béma volt. Néhány nap múlva pedig a háizmái annyira megmerevedtek, hogy csak feküdni tudott és a lélegzete minduntalan nehezebb lett. Április 2-án az asszony heveny felszálló hátgerincbénulásban meghalt. Mérgezésről szó sem lehet, mert hiszen a szimptomákból könnyen megállapíthatam volna azt. Különböző is olyan asszonynak ismertem, akinek mániája volt az életbiztosítás kötés.

Hír szerint a lugosi ügyészség, a kedvező orvosi vélemény ellenére is, valószínűleg el fogja rendelni a hulla exhumálását.

— (A szerelem vége.) Érdekes lakója akadt a nagyváradai toloncháznak. *Groch Rudolfnak* hívják a szerencsétlen embert, aki valamikor — nem is olyan régen — büszkén viselte a csillogó katonaruhát. A volt főhadnagy könnyezve beszélte el sorsát, amelyet finom asszonykéz tett tönkre. Pár év előtt megismerkedett egy hercegnővel, akinek a férje nagyrangú katona. Az ismeretségből barátság, majd szerelem lett. Azonban a férjnek is fülebe jutott a dolog, s becsületbíróság elé vitte. A főhadnagyot nem lehetett kintaszítani a hadseregből, tehát lemondatták a rangjáról. A szerencsétlen ember nem kapott állást és teljesen elzüllött. Városról-városra esavargott, míg most letartóztatták Nagyváradon, ahonnan hazatoloncolják Fehértemplomba.

— (Tűzvész Fejérmegyében.) Füle községben esütörtökön délelőtt tűz támadt Szőlőssy Mihály gazda házában, ahol épen nagy lakodalom volt. Két ház leégett, de számos pajta is nagymennyiségű takarmánnyal. Miután a szél elállt, a szomszéd községek tűzoltói lokalizálni tudták a veszedelmet.

— (A német birodalmi gyűlés és a védhímlőoltás.) Néhány száz orvos aláírásával petíciót adtak be a berlini birodalmi gyűléshez, amelyben a védhímlőoltás-kényszer megszüntetését követelik, mert több kárt tesz az emberek egészségében, mint amennyit relative használ. A birodalmi gyűlés plenuma izgalmas vita után külön ad hoc bizottsághoz utasította, amely a védhímlőoltás orvosi híveit és orvosi ellenfeleit egyaránt meg fogja hallgatni, s azután tesz jelentést a háznak. A petíció aláírói között ott szerepel: dr Diehl, a müncheni központi oltóintézet tudós igazgatója, dr H. Böing főörzsorvos, dr Fűrbingger, a müncheni egyetem orvos-tanára és mások.

A védhímlőoltás elleni harc a nyolcvanas évek elején indult meg, amikor két laikus természetgyógyász: Kneipp és Rickli, az orvosokat az oltás káros következményeire figyelmeztették. Akkor szakadtak a német orvosok két pártra, olyan hatása volt Kneipp szavának. Azóta az antiimpfliga hívei folyton erősödtek, kilenevenhatban az öreg wörishofeni apostol már ötszáz orvos jelenlétében számolt be tapasztalatairól s ma a két tábor már egyenlő erősen áll egymással szemben. Döntő hatással lesz a bizottság határozatára egy világhírű olasz medecinusként szakvéleménye. Dr Carlo Ruata, a perugiai egyetemen a higiénia tudós professzora és volt rektor, a „Vita e Malattie“ című orvosi szaklapban a következőket írja: „Sehol olyan tulzása nem viszik a védhímlőoltást, mint nálunk Olaszországban. Minden embert háromszor oltanak s ha a katonasághoz kerül, negyedszer is beoltják. Ennek dacára nálunk, ahol beoltatlan ember nincs, évente 4—5000 ember hal meg hímloben. Báran kimondom: el kell törülni a védhímlőoltást, mert nem használ s hozzátehetem évtizedes tapasztalataim alapján: a védhímlőoltás tán az orvosi tudomány legnagyobb tévedése.” — E véleményhez csatlakozik Fűrbingger professzor is, aki ezeket írja: „az oltás megfertözi az embert s az oltásból az emberre származó veszedelmek a legsúlyosabbak az életre és az egészségre.” — Dr Böing tanár két röpiratában („Petition um Milderung der Bestimmungen des Reichsimpfgesetzes“, „Schutzpockenimpfung und Impfgesetz“) hevesen támadja a védhímlőoltást: „a védhímlőoltás elősegíti a skrofulóziát és a tuberkulóziát s annyi kárt okoz, mint maga egyetlen más betegség sem. El kell törülni azt a törvényt, melynek benyújtásakor még indokolása sem volt.” — A birodalmi gyűlésen néhányan a petíciót irattárba akarták helyezettetni, de a bizottsághoz való utasítást több mint kétharmad többséggel szavazták meg. A német közvélemény biztosra veszi, hogy a Reichstag meg fogja szüntetni a kötelező védhímlőoltást.

— (Munkáskizárás Ausztriában.) Az osztrák építőmunkás szövetség értesítette a magyarországi építőmunkások szövetségét, hogy ott a vállalkozók az összes fehér-menyézet- és rabitz-munkásokat kizárták. Arra kéri a magyar munkásokat, hogy amíg a harc tart, Ausztriába ne utazzanak munkát vállalni. A harc egyébként sok magyar munkást is sújtott, akik Ausztriában dolgoztak s a kizárásakor szintén elveszítették munkájukat. Ezeket az osztrák építőmunkások szövetsége szállította haza Magyarországra.

— (A férj és az udvarló harca.) Ilyen címmel megírtuk azt a féltékenységi drámát, amely a torontálmezei Zombolyán történt. Mint újabb távirat jelenti, a férj: *Treisz János*, esütörtökön reggel belehalt sebébe. A befejezett nyomozás megállapította, hogy Szalmal nem volt akkor éjjel Treisz feleségénél, hanem Treisz együtt ment haza vele és e közben kényszerítette őt, hogy vele lakására menjen avégből, hogy az asszonyhoz való viszonyról tárgyaljanak. Eközben összevesztel és az udvaron Treisz megtámadta Szalmal, mire ez revolverét rásütötte. Szalmal a férj előtt is állította, de a bíróság előtt is azt vallotta, hogy nem volt viszonya az asszonynyal, aki ellen nem is merült fel semmiféle terhelő adat. Az asszonyt kihallgatása után a bíróság elbocsátotta, Szalmal azonban egyelőre fogva maradt.

— (Életuntak.) Herz Rezső harminc éves állványozó a Margit-hídról a Dunába akart ugrani. Már felkapaszkodott a hid korlátjára, amikor a járőrelek észrevették, megragadták és átadták egy rendőrnök. Miután a főkapitányságon megígérték, hogy nem lesz öngyilkos, elbocsátották. — Csütörtökön reggel a Ferenc József-hídról egy negyven év körüli munkás a Dunába ugrott és elmerült a hullámokban.